

การรับรู้และการปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

เดช ผิวอ่อน¹, ทิพาพร กาญจนราช^{2*}, รัชชวร ใจสะอาด³, ภาณุโชติ ทองยัง⁴

บทคัดย่อ

การรับรู้และการปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

เดช ผิวอ่อน¹, ทิพาพร กาญจนราช^{2*}, รัชชวร ใจสะอาด³, ภาณุโชติ ทองยัง⁴

ว. เกษตรศาสตร์อีสาน 2555; 8(3) : 24-34

Received : 6 December 2011

Accepted : 31 October 2012

บทนำ: พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ.2551 เป็นกฎหมายฉบับแรกและฉบับเดียวที่รวบรวมมาตรการควบคุมการจำหน่ายแอลกอฮอล์ในประเทศไทย **วัตถุประสงค์:** เพื่อสำรวจการรับรู้ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกี่ยวกับข้อกำหนดการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดการขายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ตลอดจนสำรวจความชุกของการปฏิบัติตามกฎหมายการขายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 **วิธีการ:** เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านค้าปลีกในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 250 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ผลการศึกษา: ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกคน (100%) รับรู้กฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้แล้ว แต่ผู้จำหน่ายส่วนหนึ่งไม่ทราบว่ากฎหมายกำหนดห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน (n=110, 40%) ห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ (n=81, 30%) และห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ (n=62, 25%) ผู้จำหน่ายส่วนใหญ่เห็นว่า ความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดการขายอยู่ในระดับปานกลาง มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 33 คน (13%) ที่ไม่เคยปฏิบัติผิดข้อกำหนดการขายตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 **สรุปผลการศึกษา:** ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่ามีความจำเป็นที่เจ้าหน้าที่จะต้องให้ความรู้เรื่องข้อห้ามจำหน่ายและบทลงโทษของกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และเข้มงวดในการควบคุมกำกับมิให้เกิดการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

คำสำคัญ: การรับรู้, พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์, เครื่องดื่มแอลกอฮอล์, การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

¹ นักศึกษาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการคุ้มครองผู้บริโภคและการจัดการด้านสุขภาพ คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จ.ขอนแก่น

² Ph.D., ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาเภสัชศาสตร์สังคมและการบริหาร คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40002 และศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์สุขภาพจากสมุนไพร คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

³ วท.ม., ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาเภสัชศาสตร์สังคมและการบริหาร คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40002 และศูนย์วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์สุขภาพจากสมุนไพร คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

⁴ ว.ภ. (คุ้มครองผู้บริโภคด้านยาและสุขภาพ), เกษตรกรชำนาญการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

* ติดต่อผู้พิมพ์: โทร. 043-362090, โทรสาร. 043-362090, email: otipkan@kku.ac.th

Abstract

Perception of and Compliance with the Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551 by Alcohol Sellers

Det Pueon¹, Tipaporn Kanjanarach^{2*}, Raksaworn Jaisa-ard³, Parnuchote Tongyoung⁴

IJPS, 2012; 8(3) : 24-34

Introduction: The alcoholic Beverage Control Act B.E.2551 is the first and the only act in Thailand which comprehensively included content about alcohol sales control. **Objectives:** To identify knowledge of the Alcoholic Beverage Control Act BE2551 of alcohol sellers in Khunhan District, Si Sa Ket Province, their perceptions of the strictness of its enforcement, and their compliance with the Act. **Methods:** Simple random sampling technique was employed to recruit 250 sellers. A structured interview questionnaire was used to collect data. **Results:** It was found that all respondents knew that the Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551 was already in effect. However, approximately 40% of the respondents (n=110) did not know that it is prohibited to sell alcoholic beverages on four major Buddhist religious days, 30% (n=81) did not know that it is prohibited to sell alcoholic beverages to persons who were too drunk to control themselves and 25% (n=62) did not know that it is prohibited to sell alcoholic beverages to persons under 20 years old. A majority of the respondents perceived that the strictness of law enforcement was at a moderate level. Only 33 respondents reported that they had never violated the Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551. The prevalence of self-reported compliance with the Act of 13%. **Conclusion:** The findings of this study suggested that it is imperative to educate alcohol sellers of the details of controls and penalties of the Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551. In addition, it is essential that officers must strictly enforce this Act.

Keywords: Perception, Alcoholic Beverage Control Act, Alcoholic beverage, Alcohol sellers

¹ Master degree student, Master of Science Program in Health Consumer Protection and Health Management. Faculty of Pharmaceutical Sciences, Khon Kaen University

² Ph.D., Assistant Professor, Division of Social and Administrative Pharmacy, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Khon Kaen University, Muang, Khon Kaen 40002 and Center of Research and Development in herbal health product, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Khon Kaen University

³ M.Sc., Assistant Professor, Division of Social and Administrative Pharmacy, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Khon Kaen University, Muang, Khon Kaen 40002 and Center of Research and Development in herbal health product, Faculty of Pharmaceutical Sciences, Khon Kaen University

⁴ B.PHCP, Senior Pharmacist, SamutSongkhram Provincial Public Health Office

* Corresponding author: Tel. 043-362090, Fax. 043-362090, email: otipkan@kku.ac.th

บทนำ

จากอดีตที่ผ่านมา ภาครัฐได้มีมาตรการในการควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประชาชนหลายอย่างด้วยกัน ทั้งการรณรงค์โดยภาครัฐเอง การสนับสนุนงบประมาณให้องค์กรภาคประชาชนดำเนินการ รวมทั้งมาตรการทางด้านกฎหมาย ในอดีตการควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต้องใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ

อาทิเช่น อนุญาตให้จำหน่ายสุราเฉพาะช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. และ เวลา 17.00-24.00 น (Notification of Revolutionary Party No 253, 1972) การห้ามมิให้ผู้ใด จำหน่ายหรือให้สุราแก่เด็ก ยกเว้นแต่การปฏิบัติทางการแพทย์ (Child Protection Act B.E. 2546, 2003) การกำหนดสถานที่ห้ามขายสุรา (Regulation of Ministry of Finance Re License to sell alcoholic beverage and the sale of alcoholic beverage

age B.E. 2548, 2005) ผลการวิจัยที่ผ่านมาสรุปว่าการต้องใช้กฎหมายหลายฉบับอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การควบคุมปัญหาที่เกิดจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำได้ไม่เท่าที่ควรจะเป็น (Lertwittakamol, 1996)

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ฉบับแรกของประเทศไทย มีผลบังคับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2551 จนถึงขณะที่ทำการศึกษามีประกาศที่ออกตามมาจำนวน 10 ฉบับ โดยเป็นประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี 1 ฉบับ และเป็นประกาศสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 9 ฉบับ (Office of the Alcohol Beverage, 2010) โดยสาระในกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และประกาศที่ออกตามมา จะมุ่งเน้นที่การปฏิบัติของผู้จำหน่ายเป็นสำคัญ เนื่องจากผู้จำหน่ายถือเป็นจุดสำคัญของการกระจายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

สาระสำคัญเกี่ยวกับข้อห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มี 15 ข้อกำหนด สามารถสรุปได้เป็น 4 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 เรื่องสถานที่ กฎหมายมีข้อกำหนดเรื่องสถานที่ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 7 ข้อกำหนดต่อไปนี้ คือ (1.1) วัดและศาสนสถาน (1.2) สถานือนามัย โรงพยาบาล คลินิก ร้านขายยา (1.3) สถานที่ราชการ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นร้านค้า (1.4) หอพักนักศึกษา (1.5) โรงเรียนและสถาบัน การศึกษาต่างๆ (1.6) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง และร้านค้าในบริเวณ สถานีบริการน้ำมัน (1.7) สวนสาธารณะของทางราชการ (Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551, 2008) ประเด็นที่ 2 เรื่องบุคคล กฎหมายมีข้อกำหนดเรื่องการห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคล 2 ข้อ กำหนดคือ (2.1) บุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ (2.2) บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ (Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551, 2008) ประเด็นที่ 3 เรื่องวิธีการขาย กฎหมายมีข้อกำหนดเรื่องวิธีการที่ห้ามใช้ในการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการ 5 ข้อกำหนดต่อไปนี้คือ (3.1) การแจกแถมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือสินค้านอื่น (3.2) โดยการลดราคาเพื่อส่งเสริมการขาย (3.3) โดยวิธีการเร่ขาย (3.4) โดยใช้เครื่องขายอัตโนมัติ (3.5) โดยการให้สิทธิชมการแข่งขัน การแสดง การชิงโชค/ชิงรางวัล (Alcoholic Beverage Control Act B.E. 2551, 2008) ประเด็นที่ 4 เรื่องวันที่ห้ามขาย โดยห้ามมิให้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันที่รัฐมนตรีกำหนด (Alcoholic Beverage Control Act

B.E. 2551, 2008) ซึ่งที่ประกาศออกมาแล้วคือ ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสี่วันพระใหญ่ อันได้แก่ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา (Notification of The Prime Minister's Office Re days of no sale of alcoholic beverage (No2) B.E. 2552, 2009)

ปัจจุบันไม่มีข้อมูลว่าผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่จำหน่ายในหมู่บ้านในเขตชนบท ทำผิดพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มากน้อยหรือไม่ การศึกษาครั้งนี้จะครอบคลุมข้อห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ทั้ง 4 ประเด็น แต่จะศึกษาเพียง 8 ข้อกำหนดเท่านั้น ประเด็นที่ 1 เรื่องสถานที่ จะศึกษาสองข้อกำหนด คือเฉพาะ ข้อ 1.1 และ 1.7 เนื่องจากข้อกำหนดเรื่องสถานที่ในข้ออื่น (1.2-1.6) ไม่มีในหมู่บ้าน ประเด็นที่ 2 เรื่องบุคคล จะทำการศึกษาทั้งสองข้อกำหนด ประเด็นที่ 3 เรื่องวิธีการขาย จะศึกษาสามข้อกำหนด คือเฉพาะข้อ 3.1, 3.2 และ 3.3 เนื่องจากเหตุผลเดียวกันคือวิธีการขายในข้ออื่น (3.4 และ 3.5) ไม่มีในหมู่บ้าน และประเด็นที่ 4 เรื่องวัน ซึ่งมีเพียงข้อกำหนดเดียว

วัตถุประสงค์

1. ระบุแหล่งข้อมูลที่ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้รับเกี่ยวกับข้อกำหนดการขายตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
2. สืบหาการรับรู้เกี่ยวกับข้อกำหนดการขายตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
3. สืบหาความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดการขายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
4. สืบหาความชุกของการปฏิบัติตามกฎหมายการขายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
5. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เรื่องข้อกำหนดการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการค้าจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
6. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับและพฤติกรรมการค้าจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจเชิงปริมาณแบบตัดขวาง (Quantitative cross-sectional survey) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านค้าปลีกที่มีหลักแหล่งแน่นอนในเขตอำเภอชุมพวง จังหวัดศรีสะเกษ การคำนวณขนาดตัวอย่างเพื่อประมาณความชุกของการปฏิบัติตามกฎหมายใช้สูตรของการประมาณค่าสัดส่วนจากประชากรที่สนใจและมีจำนวนจำกัด (Yamane, 1973) ดังนี้ $n = [N/1 + Ne^2]$ โดย n คือจำนวนตัวอย่าง N คือจำนวนประชากรทั้งหมด เนื่องจากร้านค้าส่วนใหญ่เป็นร้านขนาดเล็ก โดยปกติจะมีผู้จำหน่ายเพียงคนเดียว ดังนั้นจึงกำหนดจำนวนประชากรเท่ากับจำนวนร้านคือ 637 คน e คือค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ โดยกำหนดให้ไม่เกินร้อยละ 5 เมื่อแทนค่าสูตร $[637/1 + 637(0.05)^2]$ จะได้ขนาดตัวอย่าง 245.7 ตัวอย่าง (คน) ผู้วิจัยจึงปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 250 ตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่ม โดยหน่วยในการสุ่มคือ ร้านค้าปลีกที่จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยข้อมูลจากสำนักงานสรรพสามิตอำเภอชุมพวง จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของอำเภอชุมพวง ระบุว่าในปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนร้านค้าที่ขออนุญาตจำหน่ายปลีกเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แบบปลีก จำนวน 637 ร้าน การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนดังนี้คือ ในขั้นแรกใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อเลือกร้านจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขั้นตอนการสุ่มจะเริ่มจากการนำรายชื่อผู้ประกอบการร้านค้าที่มีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในเขตอำเภอชุมพวง จังหวัดศรีสะเกษ มาเรียงลำดับจาก ก ถึง ฮ จากนั้นกำหนดเลขประจำตัวของแต่ละคนโดยการสุ่ม โดยแต่ละคนจะมีเลขประจำตัวที่ไม่ซ้ำกัน ตั้งแต่ 1 ถึง 637 เลขประจำตัวนี้ได้มาจากการสุ่มโดยโปรแกรมสุ่มตัวอย่างจากเว็บไซต์ www.random.org (Haahr, 1998) จากนั้นนำรายชื่อร้านค้ามาเรียงลำดับเลขประจำตัวจากน้อยไปหามาก ร้านค้าลำดับที่ 1 - 250 จะได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัย (ผู้นิพนธ์ลำดับที่ 1) เดินทางไปยัง

ร้านที่ได้รับเลือกและขอสัมภาษณ์เจ้าของร้าน หากเจ้าของร้านไม่ใช่ผู้จำหน่ายประจำ หรือไม่สะดวก ก็จะสัมภาษณ์ผู้จำหน่ายซึ่งปฏิบัติงานในขณะนั้นแทน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยก่อนนำไปใช้ ได้ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และตรวจสอบความชัดเจนของภาษา รวมทั้งความสมบูรณ์ของโครงสร้างแบบสอบถาม และทดลองใช้กับผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในอำเภอใกล้เคียง คือ อำเภอไพรบึง จำนวน 30 คน และเพื่อหลีกเลี่ยงความแปรปรวนในการเก็บข้อมูล จึงใช้ผู้เก็บข้อมูลเพียงคนเดียว คือผู้นิพนธ์ลำดับที่ 1 โดยเก็บข้อมูลในช่วงเดือนมิถุนายน - พฤศจิกายน พ.ศ. 2553

การวิเคราะห์ข้อมูล ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพในร้าน แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 การรับรู้ ความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดในการควบคุมกำกับของเจ้าหน้าที่ และการปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นำเสนอด้วยความถี่ ร้อยละ ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับและการปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ใช้สถิติทดสอบ ไคสแควร์ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ $\alpha = 0.05$

ขั้นตอนการวิจัยได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2553

ผลการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 250 คน ยินดีตอบแบบสัมภาษณ์ ทำให้อัตราการตอบกลับ เท่ากับ 100% กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีสถานภาพเป็นเจ้าของร้าน รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ (n = 250)

ลักษณะประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	199	79.6
ชาย	51	20.4
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	168	67.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	27	10.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย	33	13.2
อนุปริญญา	22	8.8
สถานภาพในร้าน		
เจ้าของร้าน	218	87.2
ลูกจ้าง	32	12.8

ในด้านการได้รับข้อมูลกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สัมภาษณ์เคยได้รับข้อมูลกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ส่วนใหญ่

(n=176, 70.4%) เคยได้รับข้อมูลมากกว่า 1 แหล่ง โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลจากเภสัชกรและเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบลที่ออกตรวจเยี่ยม มากที่สุด รายละเอียดแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การได้รับข้อมูลกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามประเภท แหล่งข้อมูล (n=250)

แหล่งข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สื่อ		
โทรทัศน์	110	44.0
หอกระจายข่าวหมู่บ้าน	109	43.6
สติ๊กเกอร์/ป้ายประชาสัมพันธ์	108	43.2
วิทยุ	54	21.6
เจ้าหน้าที่		
การออกตรวจเยี่ยมของเจ้าหน้าที่	141	56.4
การอบรม	119	47.6

ในการรับรู้เกี่ยวกับข้อกำหนดห้ามของกฎหมายที่ศึกษาทั้ง 8 ข้อกำหนด พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ (ทราบ) ข้อกำหนดห้าม ข้อกำหนดที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้น้อยที่สุดคือ การห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่

ทั้ง 4 วัน ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 56% ที่รับรู้ข้อกำหนดห้ามนี้ กลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 70 รับรู้ความเข้มงวดในการควบคุมกำกับข้อกำหนดการขายในทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลางจนถึงต่ำ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 3

มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 33 จาก 250 คน (13.2%) ที่ไม่เคยปฏิบัติผิดข้อกำหนดการขายตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 หรืออีกนัยหนึ่ง ความซุกซนของการเคยฝ่าฝืนข้อกำหนดการขายของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 สูงถึง 86.8% จากข้อห้ามการขายทั้ง 8 ข้อกำหนดที่ศึกษาพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่เคยฝ่าฝืนทำผิดข้อกำหนดการขายเพียงข้อเดียว มี 56 คน (22.4%) สองข้อ จำนวน 74 คน (29.6%) สามข้อ จำนวน 59 คน (23.6%) สี่ข้อ จำนวน 15 คน (6.0%) ห้าข้อ จำนวน 12 คน (4.8%) หกข้อ จำนวน 1 คน (0.4%) ไม่พบผู้ที่เคยทำผิดข้อกำหนดการขาย 7 หรือ 8 ข้อ โดยประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างเคยปฏิบัติผิดกฎหมายมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ (62.4%) การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใน 4 วันพระใหญ่ (51.2%) การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ (50.8%) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 3

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อกำหนดห้ามและพฤติกรรมกรจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 พบว่า มี 3 ประเด็นที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ การห้ามขายให้กับบุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ ($P\text{-value} < 0.001$) การห้ามขายโดยการแจกแถม ($P\text{-value} = 0.022$) การห้ามขายโดยการลดราคาเพื่อส่งเสริมการขาย ($P\text{-value} = 0.001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 4

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับ และพฤติกรรมกรจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 พบความสัมพันธ์ในประเด็นเดียวคือ การห้ามขายในวันพระใหญ่ 4 วัน ($P\text{-value} = 0.036$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 3 การรับรู้ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดในการควบคุมกำกับของเจ้าหน้าที่และการเคยฝ่าฝืนกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n=250)

	รู้ข้อกำหนด ของกฎหมาย n (%)	ระดับความเข้มงวดในการควบคุมกำกับ			เคยฝ่าฝืน
		มาก n (%)	ปานกลาง n (%)	น้อย n (%)	กฎหมาย n (%)
ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใน					
สถานที่ห้ามขาย					
วัด หรือ ศาสนสถาน	250 (100)	95 (38.0)	113 (45.2)	42 (16.8)	7(2.8)
สวนสาธารณะ ของทางราชการ	200 (80.0)	57 (22.8)	165 (66.0)	28 (11.2)	0 (0.0)
การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับ					
บุคคลที่กฎหมายกำหนดห้าม					
การขายให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์	188 (75.2)	85 (34.0)	102 (40.8)	63 (25.2)	156 (62.4)
การขายให้แก่บุคคลที่มีอาการ มึนเมาจนครองสติไม่ได้	169 (67.6)	52 (20.8)	158 (63.2)	40 (16.0)	127 (50.8)

ตารางที่ 3 การรับรู้ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดในการควบคุมกำกับของเจ้าหน้าที่และการเคยฝ่าฝืนกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n=250) (ต่อ)

	ข้อกำหนด ของกฎหมาย n (%)	ระดับความเข้มงวดในการควบคุมกำกับ			เคยฝ่าฝืน กฎหมาย n (%)
		มาก n (%)	ปานกลาง n (%)	น้อย n (%)	
การขายโดยการแจกแถมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือสินค้าอื่น	219 (87.6)	31 (12.4)	178 (71.2)	41 (16.4)	44 (17.6)
การขายโดยการลดราคา	219 (87.6)	45 (18.0)	163 (65.2)	42 (16.8)	38 (15.2)
การขายโดยวิธีการเร่ขาย	203 (81.2)	43 (17.2)	165 (66.0)	42 (16.8)	7 (2.8)
การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันที่กฎหมายกำหนดห้าม					
การขายในวันพระใหญ่ 4 วัน อันได้แก่ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา	140 (56.0)	96 (38.4)	125 (50.0)	29 (11.6)	128 (51.2)

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 250)

ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	พฤติกรรมการจำหน่าย (n)		P value
	ปฏิบัติตาม กฎหมาย	เคยฝ่าฝืน กฎหมาย	
การห้ามขายในวัดหรือศาสนสถาน			ไม่สามารถ คำนวณได้
รู้	243	7	
ไม่รู้	0	0	
การห้ามขายในสวนสาธารณะของราชการ			ไม่สามารถ คำนวณได้
รู้	200	0	
ไม่รู้	50	0	
การห้ามขายให้กับบุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปี			0.317
รู้	74	114	
ไม่รู้	20	42	
การห้ามขายให้กับบุคคลที่มีอาการเมเอนจนครองสติไม่ได้			<0.001
รู้	99	70	
ไม่รู้	24	57	

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 250) (ต่อ)

ข้อกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	พฤติกรรมกรจำหน่าย (n)		P value
	ปฏิบัติตามกฎหมาย	เคยฝ่าฝืนกฎหมาย	
การห้ามขายโดยการแจกแถม			
รู้	185	34	0.001
ไม่รู้	21	10	
การห้ามขายโดยการลดราคาเพื่อส่งเสริมการขาย			
รู้	192	27	0.502
ไม่รู้	20	11	
การห้ามเร่ขาย			
รู้	198	5	0.233
ไม่รู้	2	45	
การห้ามขายในวันพระใหญ่ 4 วัน			
รู้	73	67	0.680
ไม่รู้	49	61	

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับและพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 250)

ระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ ในการควบคุมกำกับ	พฤติกรรมกรรมการจำหน่าย (n)		P value
	ปฏิบัติตาม กฎหมาย	เคยฝ่าฝืน กฎหมาย	
การห้ามขายในวัดหรือศาสนสถาน			0.680
มาก	93	2	
ปานกลาง	110	3	
น้อย	40	2	
การห้ามขายในสวนสาธารณะของราชการ			ไม่สามารถ คำนวณได้
มาก	57	0	
ปานกลาง	165	0	
น้อย	28	0	

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมกำกับและพฤติกรรม
การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (n = 250) (ต่อ)

ระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ ในการควบคุมกำกับ	พฤติกรรมการจำหน่าย (n)		P value
	ปฏิบัติตาม กฎหมาย	เคยฝ่าฝืน กฎหมาย	
มาก	33	52	0.443
ปานกลาง	54	78	
น้อย	7	56	
การห้ามขายให้กับบุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้			
มาก	29	23	0.608
ปานกลาง	77	81	
น้อย	17	23	
การห้ามขายโดยโดยการแจกแถม			
มาก	27	4	0.081
ปานกลาง	144	34	
น้อย	35	6	
การห้ามขายโดยการลดราคาเพื่อส่งเสริมการขาย			
มาก	38	7	0.954
ปานกลาง	143	20	
น้อย	31	11	
การห้ามเร่ขาย			
มาก	42	1	0.036
ปานกลาง	160	5	
น้อย	41	1	
การห้ามขายในวันพระใหญ่ 4 วัน			
มาก	38	58	
ปานกลาง	71	54	
น้อย	13	16	

อภิปราย

การศึกษาครั้งนี้พบว่าผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รับรู้ว่ามี การใช้กฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 แล้ว โดยผู้จำหน่ายส่วนใหญ่เคยได้รับข้อมูลกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จากหลายแหล่ง อย่างไรก็ตามผู้จำหน่ายส่วนใหญ่เคยฝ่าฝืนกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีผู้จำหน่ายเพียง 13.2% ที่ไม่เคยทำผิดกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ใน 8 ข้อกำหนดที่ศึกษาในครั้งนี้ โดยประเด็นที่พบว่าผู้จำหน่าย เคยทำผิดกฎหมายมากที่สุดสามอันดับแรกคือ การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน และการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้

การกระทำผิดกฎหมายที่พบมากที่สุดในการศึกษาคือ การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ โดยผู้จำหน่ายร้อยละ 62.4 เคยทำผิดกฎหมายประเด็นนี้ นอกจากนี้ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี ไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ หรือความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ ซึ่งหมายความว่า การตัดสินใจจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี อาจจะเป็นผลมาจากปัจจัยอื่นที่นอกเหนือจากการรับรู้ หรือ ความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่

การกระทำผิดที่พบมากเป็นอันดับสองในการศึกษาคือ การขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษา หรือที่เรียกว่าวันพระใหญ่ พบว่าผู้จำหน่ายประมาณครึ่งหนึ่ง (51.2%) ไม่ทราบข้อห้ามนี้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์และศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (Sornpisan et al., 2008) ที่ระบุว่าผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพียง 56.0% ที่ทราบว่ากฎหมายกำหนดห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน ในกฎหมายฉบับเก่าไม่เคยมีกำหนดห้ามการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใน 4 วันสำคัญทางศาสนา จึงอาจเป็นไปได้ว่าผู้จำหน่ายอาจเข้าใจผิดโดยคิดว่าการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน เป็นแค่สิ่งที่ไม่ควรทำ แต่ไม่ใช่สิ่งที่ผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตาม

ก็ตามเหตุผลในการขาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน ไม่ได้ถูกสอบถามในการศึกษานี้ ถึงแม้ในการศึกษานี้จะไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อกำหนดห้ามการขายกับพฤติกรรมการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน แต่การที่ผู้จำหน่ายส่วนใหญ่ยังไม่ทราบข้อห้ามนี้ แสดงให้เห็นว่ายังมีความจำเป็นที่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องหาวิธีการสื่อสารสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับผู้จำหน่ายให้มากขึ้น โดยเฉพาะการให้ความรู้เรื่องข้อกำหนดห้ามในการจำหน่ายแอลกอฮอล์ รวมทั้ง บทลงโทษ ผลการศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อระดับความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่กับพฤติกรรมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ 4 วัน แสดงให้เห็นว่าการที่เจ้าหน้าที่ที่มีความเข้มงวดและจริงจัง มีส่วนสำคัญในการป้องกันมิให้ผู้จำหน่ายทำผิดกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ซึ่งอาจทำได้ จดทะเบียนเฝ้าระวัง การจำหน่ายแอลกอฮอล์ในชุมชน ในลักษณะที่ให้ชุมชนมีส่วนร่วม และเจ้าหน้าที่คอยติดตามเป็นระยะ

การกระทำผิดกฎหมายที่พบเป็นลำดับสามในการศึกษาคือ การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ พบว่ายังมีผู้จำหน่ายร้อยละ 32.4 ที่ไม่ทราบว่า การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อนึ่งการห้ามร้านค้ามิให้ผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาเป็นเรื่องใหม่ ในอดีตก่อนการประกาศใช้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผู้มีอาการมึนเมา โดยกำหนด ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจำหน่ายสุราให้แก่ผู้มีอาการมึนเมาจนประพฤตินุญวายหรือครองสติไม่ได้ (Service Houses Act (No 4) B.E. 2546, 2003) ซึ่งสถานบริการตามความในพระราชบัญญัติสถานบริการนี้ ไม่รวมถึงร้านค้าที่มีสุราไว้จำหน่ายปลีก ดังนั้นเจ้าหน้าที่ควรสร้างความเข้าใจให้กับผู้ขายในเรื่องข้อห้ามและบทลงโทษในการขายแอลกอฮอล์ให้กับผู้มีอาการมึนเมา และให้ความรู้ถึงผลเสียที่อาจตามมากับผู้ครองสติไม่ได้ ถ้าดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปอีกเช่น อุบัติเหตุ การทะเลาะวิวาท เป็นต้น

จุดแข็งและข้อจำกัดของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดเด่นที่การออกแบบงานวิจัย ซึ่งใช้การสัมภาษณ์ตัวต่อตัว ทำให้ผู้สัมภาษณ์มีโอกาสที่จะได้ช่วยอธิบายข้อสงสัยในประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างยังไม่เข้าใจ ซึ่งน่าจะส่งผลทำให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น นอกจากนี้การเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยเพียงคนเดียว ยังเป็นการลดความแปรปรวนของข้อมูลเมื่อเปรียบเทียบกับ การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์หลายคน และถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะทราบว่าผู้เก็บข้อมูลเป็นเภสัชกรซึ่งถือว่าเป็น พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ก็ไม่น่าจะมีผลต่อความน่าเชื่อถือของข้อมูล เนื่องจากผู้เก็บข้อมูลได้ชี้แจงและอธิบายอย่าง ชัดเจนกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการเก็บข้อมูลแล้วว่าการเก็บ ข้อมูลนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัย และไม่มีผลใดๆ ต่อผู้ให้ข้อมูล อย่างไรก็ตามในการศึกษาในอนาคตเพื่อให้ ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือมากขึ้น ควรใช้ผู้ซื้อจำลองหรือวิธีการ อื่นๆ ร่วมกับการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลพฤติกรรม การจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ทำการทดสอบการ เป็นตัวแทนประชากรของกลุ่มตัวอย่างเนื่องจากไม่สามารถ หาข้อมูลได้ ดังนั้นจึงมีข้อจำกัดในแง่ของการขยายผลการ ศึกษาไปใช้ โดยสามารถใช้ได้เฉพาะกลุ่มผู้จำหน่ายเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเท่านั้น

สรุป

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 เป็นกฎหมายที่ออกมาใหม่ มีความจำเป็นที่เจ้าหน้าที่ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องประชาสัมพันธ์และชี้แจงรายละเอียดของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ผู้จำหน่าย รวมทั้งบทลงโทษให้ผู้จำหน่ายทราบ นอกจากนี้ การให้ความรู้ระหว่างเจ้าหน้าที่กับผู้จำหน่ายดังกล่าว ยังจะเป็นการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน อันจะเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานควบคุมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใน อนาคต และถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่ในระดับอำเภอหรือจังหวัด อาจจะไม่มีนโยบายในการควบคุมกำกับโดยการจับกุม ดำเนินคดีทันทีในกรณีที่พบการกระทำผิด แต่ก็ยังมีความ จำเป็นที่จะต้องหากลวิธีที่จะสร้างให้ผู้จำหน่ายตระหนักว่า เจ้าหน้าที่มีความเข้มงวดในการควบคุมกำกับมิให้เกิดการ

ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

References

- Alcoholic Beverage control Act B.E. 2551, 2008.
Child Protection Act B.E. 2546, 2003.
Haahr M. Random sequence generator. [online]. 1998 [cited 2010 Jan 24]. Available from <http://www.random.org>
Lertwittakamol K. Law on control of liquor consumption problems. [Degree Master of Laws [thesis]. Bangkok: Chulalongkorn University; 1996.
Notification of The Prime Minister's Office Re days of no sale of alcoholic beverage (No. 2) B.E. 2552, 2009
Office of the Alcohol Beverage, Ministry of Public Health. Act and Notifications. [online]. 2010 [cited 2011 Feb 20]. Available from <http://www.thaiantialcohol.com>
Regulation of Ministry of Finance Re License to sell alcoholic beverage and the sale of alcoholic beverage B.E. 2548; 2005.
Service Houses Act (No 4) B.E.2546; 2003.
Sornpisan B, Kewmungkun J, Wattanaporn K, Naserb S, Pimpundee W, Pukdeesethakul K. Annual Report of Situation of alcohol B.E. 2551. Bangkok: Alcohol Problem Research Center; 2008.
Yamane T. Statistics: An introductory analysis. New York : Harper & Row; 1973.